

S rječnika na riječ

(Branka Tafra: *Od riječi do rječnika*, Školska knjiga, Zagreb, 2005.)

Kako raspravljati o leksičkim i gramatičkim obilježjima riječi na temelju poticaja koji dolaze iz rječnikā, izneseno je u knjizi *Od riječi do rječnika* autorice Branke Tafre objavljenoj 2005. godine u izdanju Školske knjige. Knjigu čini, uz uvodni, devetnaest članaka napisanih u posljednjih desetak godina, koji, kako je u uvodu naglašeno, nisu znatno izmijenjeni u odnosu na ranije objavljene verzije (9)³, a sve ih povezuju zajedničke teme – riječ i rječnik – kojima se pristupa s leksikološkoga, gramatičkoga i metaleksikografskoga gledišta. Izvori njihova ranijega objavljivanja⁴ nalaze se na kraju knjige (317–318).

Razloge nastanka knjige autorica stručno, kritički i emotivno iznosi u uvodnom članku *Leksikografsko prokletstvo i radost*, a jedan je od najvažnijih osuđenost nje same, kao i mnogih drugih leksikografa, na dugogodišnji rad na rječničkim projektima koji nikada nisu ugledali svjetlo dana, odnosno nisu bili dovršeni. Na kraju uvodne pripomene autorica isti-

če da su u knjizi prvi put u hrvatskoj jezikoslovnoj praksi otvorene neke teme (članak o paronimima i kategoriji osobnosti) ili su prvi put spomenuta istraživanja koja su dala nove rezultate (članci o brojevnim riječima, konverziji, leksikalizaciji), a čitajući knjigu doista možemo potvrditi tu činjenicu.

O nesigurnosti izvornih govornika hrvatskoga jezika u služenju brojevnim riječima autorica piše u članku *Oba, obadva*, a o nedosljednoj obradbi njihovih morfoloških obilježja u jezičnim priručnicima u članku *Morfološka obilježja brojevnih riječi*. U prvom članku, uz brojne primjere i tablične prikaze (8 tablica s iscrpnim podacima i anketni listić s 43 pitanja!), autorica upućuje na složen odnos među brojevnim riječima (iako je u naslovu riječ o brojevnim riječima *oba* i *obadva*, u članku se raspravlja o svim brojevnim riječima koje znače ‘dva’) i imenicama koje, iako istih gramatičkih obilježja (npr. *papa*, *sluga*, *pijanica* pripadaju e-sklonidbi), nisu uvijek u jednakom odnosu s brojevnim riječima, kao što se slaganje atributne riječi s imenicom (*taj sluga*) ne podudara sa slaganjem brojevne riječi s imenicom (*dvije sluge/dvojica sluga*). Teorijska je vrijednost članka autoričino tumačenje da se sve brojevne riječi ne ubrajaju, prema ustaljenoj gramatičkoj podjeli, isključivo u brojeve kao vrstu riječi, nego se brojevne imenice i brojevni pridjevi prema svojim morfološkim obilježjima tre-

³ Vremenski razmak nastanka članaka razlogom je određenih nedosljednosti u knjizi kao i, s današnjega gledišta, iznošenja nekih neaktualnih činjenica, čega je svjesna i sama autorica i o njima kratko piše na početku knjige (9).

⁴ Tri su rada ovdje prvi put objavljena.

baju obrađivati u poglavljima o imenicama i brojevima (15). Drugi se članak sadržajno veoma usko isprepliće i nadopunjuje s prvim, upućujući na propuste u leksičko-gramatičkim opisima brojevnih riječi u postojećim jezičnim priručnicima hrvatskoga jezika. Brojevnice riječi obrađene u radu imaju funkciju određenoga kvantifikatora (*pet knjiga*) za razliku od drugih, neodređenih kvantifikatora (*mного knjiga*). Zbog značenjske preopterećenosti naziva *broj* (vrsta riječi, kategorijalno značenje, gramatička kategorija), autorica umjesto dvočlanoga naziva *izbrojena količina* uvodi naziv *brojnost* kada se brojevnim riječima izriče izbrojenost referenata (40) jer se *količina* može odnositi i na što nebrojivo (*malo sira*). Naglasak je stavljen na zbirne brojeve *dvoje, troje, četvero, petero* koji su, kako autorica navodi, „kamen spoticanja i govornicima i jezikoslovcima“ (48), osobito zbog nejasna odvajanja njihova statusa (*dvoje učenika*) od brojevnih pridjeva (*dvoje naočale*), što ponajprije zahtijeva jasan opis stanja u standardnom jeziku te manje osvrtnja na dijakroniju i organske idiome (53).

Jedan je nazivoslovni i gramatički problem autorica razradila u članku *Lice i osoba*, u kojem se navode razlozi zbog kojih su u hrvatskom jezičnom nazivlju potrebna obadva naziva – i *lice* i *osoba* – upućujući na noviju tendenciju (primjerice, rasprava sa Sandom Ham u „Jeziku“ 48, 49, 50) da se naziv *lice* izbací iz hrvatskoga

jezikoslovnoga nazivlja. Dajući kratak prikaz kategorije osobnosti u slavenskim jezicima, hrvatskim govornicima i u hrvatskom standardnom jeziku i referirajući se ukratko i na kategoriju živosti u hrvatskom jeziku, autorica navodi bitne razloge supostojanja i *lice* i *osobe*. Iako je *lice* naziv koji potječe iz vukovske škole, a *osoba* iz hrvatske jezikoslovne tradicije⁵, predlaže se da se naziv *lice* rabi za označavanje glagolske kategorije (u glagola: prvo, drugo, treće lice), a *osoba* za semantičku oznaku kategorije osobnosti (muška i ženska osoba).

U trima sljedećim člancima autorica o problemima raspravlja s gramatičkoga i leksikografskoga gledišta. O punoznačnicama u hrvatskom jeziku koje nemaju sve gramatičke kategorije pa ih je ponekada teže smjestiti u jedan od leksičko-gramatičkih razreda u koje se razvrstavaju riječi nekoga jezika raspravlja se u članku „*Nepravilnici u hrvatskoj gramatici i rječniku*“⁶. Problemu se pristupa i gramatički i leksikografski jer, kako ističe Branka Tafra na kraju članka: „Da bi (nepravilnici, o. a.) našli svoje mjesto u rječničkom opisu, potrebno je da ih gramatika bolje opiše“ (82). Nepravilnici se analiziraju unutar kategorije broja, roda i padeža, a pobrojene su imenične skupine koje nema-

⁵ Ta je činjenica jedan od glavnih razloga odbacivanja naziva *lice* iz hrvatskoga jezikoslovnoga nazivlja.

⁶ Naziv *nepravilnici* posuđen je od Adolfa Vebera.

ju sve oblike triju kategorija (unutar broja: imenice bez opreke jednina – množina, samo jedninski oblici, samo množinski oblici, zbirne imenice; unutar roda: epiceni, dvorodovne, raznorodovne imenice, kratice, posuđenice; uz padež: nesklonjive imenice, pridjevna sklonidba, različita sklonidba⁷). Na jednak se način kao i nepravilnicima pristupa rodu i spolu u članku *Razgraničavanje roda i spola (gramatički i leksikografski problem)* u kojem se pokušavaju jasnije postaviti granice između roda kao gramatičke kategorije i spola kao sastavnice leksičkoga značenja imenica koje znače ljudsko biće ili životinju. Dan je opis roda u jezikoslovnoj literaturi i u hrvatskim rječnicima – između roda i spola ne može se staviti znak jednakosti, zbog čega se ni u jeziku između gramatičkoga roda i sklonidbenoga tipa ne može staviti znak jednakosti, niti se rod može iščitati iz nominativnoga završetka (*tata/žena/doba; medo/Sapfo/selo; Mate/Mare/polje; hrast/kost; juni/juli/mati*). Na kraju autorica iznosi prijedlog leksikografskoga opisa koji bi svakako otklonio nejasnoće u percepciji dviju kategorija – kategorija roda u rječniku treba biti morfološki podatak, dok je spol sastavnica leksičkoga značenja i podatak o njemu treba biti sadržan u definiciji iz koje će se vidjeti znači li imenica mušku, žensku ili obje osobe

⁷ Novina je autoričin sustav sklonidbenih vrsta koji je proširen u odnosu na dosadašnje tri (*a, e, i*).

ili je spol neutraliziran.

Treći u nizu članaka s gramatičko-leksikografskim pristupom *Konverzija kao gramatički i leksikografski problem* tiče se tvorbe u suvremenom hrvatskom jeziku, a pokušava se na dvjema razinama objasniti problem tvorbe i njezine tipologije u hrvatskom jeziku. Na gramatičkoj bi se razini objasnilo je li riječ o jednoj ili dvjema riječima, a na leksikografskoj je li riječ o jednoj ili dvjema natuknicama. Dodajmo da članak ide u prilog i rješavanju aktualnih pravopisnih prijepora. Konverzija ili preobrazba jedan je od tvorbenih načina kojim nastaju nove riječi, a prema vrsti riječi koja nastaje razlikuje se poimeničenje (supstantivizacija), popridjevljenje (adjektivizacija), popriloženje (adverbalizacija), pozamjeničenje (pronominalizacija), pobrojavljenje (numeralizacija), povezničenje (konjunkcionalizacija), poglagoljenje (verbalizacija), popredloženje (prepozicionalizacija), pouzvičenje (interjekcionalizacija), počestičenje (partikulizacija). Ukratko, autorica raspravlja o odnosu konverzije i homonimije, negirajući stajališta lingvистa koji ta dva načina povezuju. Njihova je poveznica istopisnost, ali je važnija semantička razlika – homonimija se zasniva na semantičkoj nedodirljivosti, a kod konverzije mora postojati najmanje jedan zajednički sem pa se stoga riječi nastale konverzijom ne moraju u rječniku obrojčivati, za razliku od homonimnih natuknica koje to zahtijevaju. Članku pridonosi iscrpan prilog po-

brojenih tipova konverzije u hrvatskom jeziku te primjer konverzijskoga gni-jezda (za particip *budući*).

Članak *Leksikalizacija kao leksi-kološki i leksikografski problem* u naj-širem smislu pridonosi razumijevanju semantičkih odnosa među rječničkim natuknicama, odnosno pomaže razvrstavanju i obradbi leksikaliziranih vi-šerječnica (koje nisu frazemi) kao po-sebnih natuknica, a ne pod nekom sa-stavnicom, kako to rade naši rječnici koji uglavnom imaju jednorječne na-tuknice ostavljajući višerječne skupi-ne nerazvrstane. Autorica leksikaliza-ciju razmatra kao jedan od načina po-punjavanja leksičkoga fonda novim leksičkim jedinicama, koje mogu biti i jednorječne (*doma*) i višerječne (*li-jepa kata*).

Slično kao i u članku o razgraniča-vanju roda i spola, autorica u članku *Leksičko značenje i gramatička ka-tegorija broja* povezuje izvanjezični sadržaj s jezičnim izrazom, govore-ći o utjecaju leksičkoga značenja na kategoriju broja, s posebnim osvrtom na imenice koje mogu biti i brojive i nebrojive i s toga bi aspekta trebale biti i leksikografski opisane. Tekstu pridonose tablični prikazi koji ilustriraju odnos značenja i kategorije bro-ja (*mačka, zlato*), a svakako se isti-če autoričin zaključak nastao iz anali-ze rječnikā hrvatskoga jezika (ponaj-prije *Rječnika hrvatskoga jezika LZ – ŠK*) da na broj rječničkih natukni-ca utječe samo postojanje nove lek-sičke jedinice, a ne njezina leksička

ili gramatička višeznačnost. Primjeri-ce, promjenljivost gramatičkih ozna-ka pojedinih kategorija ne može biti razlog za uspostavu nove natuknice, kao što je to učinjeno u spomenutom *Rječniku* (*oko¹, oči i oko², oka; bol¹, bola i bol², boli*), jer je posrijedi gra-matička višeznačnost iste leksičke je-dinice.

U članku *Gramatički kriteriji za rječničku natuknicu* raspravlja se o leksikografskim dvojbama pri uspo-stavi natukničkih nizova u rječnicima. S obzirom na višestruke i višeznačne nazive jedinica koje mogu biti natu-knice, „naslovi“ rječničkih članaka (*riječ, kanonski oblik, leksem, podlek-semske jedinice* itd.), autorica predla-že naziv *leksička jedinica*, uz napome-nu da se ona uglavnom odnosi na *riječ* (141). Dalje se raspravlja o gramatič-kim kriterijima za natuknice, a polazi se od zaključka da je natuknica isto-dobno i gramatička i leksička jedini-ca. Naglasak je na onim slučajevima kada se gramatički i rječnički osnov-ni likovi ne podudaraju ili kad se od-stupa od formule jedna leksička jedi-nica = jedna natuknica: supletivi kao natuknice, množinski oblici (etnici, strukovno nazivlje), zbirne imenice, mocijski parovi... Rad ne nudi gotova rješenja, ali se naglašava da svaki lek-sikograf mora donijeti sustavna rješe-nja za obradbu istovrsne građe. Slje-deći članak *Leksikografski postupci* ističe potrebu za planiranjem izradbe, odnosno sastavljanjem dobrih upu-ta za izradbu, ponajprije općega jed-

nojezičnoga rječnika, u kojima bi se razradila sustavna gramatička i semantička obradba natuknica te donijeli kriteriji međusobnoga povezivanja natuknica u rječniku, oblikovanja lijeve strane rječnika, što razumijeva nizanje natuknica određenim (najčešće abecednim) redom te obrojčivanje natuknica i razgraničenje polisemije i homonimije te homonimije i homografije, status paradigmatskih i leksikaliziranih oblika (npr. odnos glagolskih priloga i pridjeva), obradba pridjeva (odnos opisnih i odnosnih), sintagmi, frazema. Također, na svakom bi općem rječniku, osim jezikoslovaca, trebali kao kontrolori raditi i stručnjaci pojedinih struka.

U leksikografsku seriju članaka (koja s ukupno 10 članaka čini i najveći dio knjige⁸) ulazi i kritički obojen članak *Leksikografska recepcija jezikoslovnih spoznaja*. Polazeći od zaključka da hrvatska leksikografija sporo napreduje (168), autorica analizira njezinu otvorenost prema novim (i već postojećim) jezikoslovnim dostignućima. Nesustavnost u rječničkoj obradbi vidljiva je na svim razinama unutar rječničkoga članka: u gramatičkom bloku (što je prikazano s nekoliko rječničkih članaka obradbe naziva za drveće iz Anićeva *Rječnika*), obradbi višeznačnosti, a „bolno“ su mjesto naše leksikografije definicije te često neprijmljivi odabir natuknica

koje, iako bi nužno trebale biti dio hrvatskoga jezika, prema autoričinu mišljenju, mnoge od njih to ne potvrđuju (*aluminijum, azotara, vasiona, kiseonik, opština* itd.).

Povijesni pregled hrvatske leksikografije u odnosu prema europskoj leksikografiji dan je u članku *Hrvatska leksikografija – potrebe i mogućnosti*. U njemu se autorica osvrće i na suvremenu tehnologiju koja znatno ubrzava i poboljšava mogućnosti izradbe rječnika (skeneri ubrzavaju prikupljanje građe, a korpusi pretraživanje). Pohvalan je zaključak da suvremeni rječnici moraju biti aktivni, tj. u obavijesnom smislu zadovoljavati svoje korisnike, što znači da osim jezikoslovnih, moraju odražavati pragmatička i kulturološka gledišta.

Sociolingvistički pristup hrvatskoj leksikografiji iznesen je u članku *Hrvatska leksikografija između politike i lingvistike*. Govori se o više od četiriju stoljeća dugoj hrvatskoj leksikografskoj tradiciji koja ima svoju autonomiju i pogrješno ju je spajati sa srpskom. Glavna obilježja hrvatske leksikografske tradicije jesu jezični purizam i sinonimi. Sinonimima su se nazivale razlike između hrvatskoga i srpskoga jezika u vrijeme zajedništva, što, budući da se radi o dvama jezičnim sustavima, autorica smatra pogrešnim, tumačeći da se radi o međujezičnoj ekvivalenciji.

O leksičkim promjenama u jeziku javnih medija autorica piše u članku *Leksičke izrabljenice u hrvatskim jav-*

⁸ Leksikografija se provlači kroz cijelu knjigu, ali u nekim člancima kao tema prevladava.

nim medijima. Leksičke su promjene činjenica promjena unutar funkcionalnoga stila, a medijski je jezik poseban zbog leksičkih i sintaktičkih stereotipa uvjetovanih brzinom stvaranja tekstova te potrebe za njegovanjem standardnoga jezika. Zbog izvanjezičnih utjecaja brojne se riječi svakodnevno ponavljaju u prijenosu medijske informacije, tj. mogu se smatrati ključnima, te ih autorica naziva izrabljenicama (206). One su odraz uporabne čestote, ali zbog široke ideološke opterećenosti brojne riječi ne ulaze u „korpus“ medijskoga izražavanja, dok su druge, kao provjereni model, prevagnule. Navodeći brojne primjere medijskih izrabljenica, autorica zaključuje da slobodi medijskoga izražavanja pridonosi sloboda jezičnoga odabira čiju bi podobnost trebala određivati ponajprije jezična norma (212).

Sinonimija u jednojezičnom rječniku tema je leksikološkoga članka *Bliskoznačni odnosi u leksiku*. Govoreći o sinonimiji (istoznačnosti) kao jezičnoj univerzaliji svojstvenoj svim prirodnim jezicima, autorica se u radu ograničava na razinu riječi, iako se sinonimima mogu smatrati i leksikalizirane skupine riječi. Kako bi se jasno ograničila sinonimija u jeziku, naglašeno je da sinonimima mogu biti riječi samo iz istoga leksičko-gramatičkoga i istoga leksičko-semantičkoga razreda (pogrješno je npr. sinonimima smatrati riječi *lukav* i *lisica*), sinonimiju treba istraživati kao oblik pa-

radigmatskih semantičkih odnosa te kao pojavu unutar jednoga jezičnoga sustava. Upućeno je da je metoda supstitucije najbolji postupak utvrđivanja sinonimičnosti dviju riječi, a temelji se na zamjeni riječi u rečenici pri čemu se ne mijenja obavijesni sadržaj rečenice. Vrijedan je dio članka koji govori o razlici između bliskoznačnica i istoznačnica. Iako se u jezikoslovnoj literaturi bliskoznačnost smatra vrstom sinonimije, autorica iznosi protudokaze takvim mišljenjima. Stoga je potrebno jasno odrediti granice sinonimije, a u općim jednojezičnim rječnicima davati što češće opisne definicije, a na sinonime samo upućivati, kako se ne bi narušila ekvivalentnost lijeve i desne strane rječnika.

Leksikološka je tema zastupljena i u članku *Leksičke pogreške zbog sličnosti*, kao i u preostalim trima člancima u knjizi. Slično kao i u prethodnome, i u ovom se članku raspravlja o izraznoj, sadržajnoj i izrazno-sadržajnoj sličnosti leksičkih jedinica na sintagmatskom i paradigmatskom planu. Autorica veoma iscrpno razgraničava oblike jednojezične i međujezične izrazne sličnosti leksičkih jedinica koja često nije odraz sličnosti ili istosti na značenjskoj razini. Unutar međujezične sličnosti to je potrebno razgraničiti kako bi se olakšalo učenje i razumijevanje stranoga jezika, dok unutar jednoga jezičnoga sustava izrazna sličnost obuhvaća različite leksičke razine koje su: 1. bez paradi-

gmatske značenjske opreke (pseudoe-timološka sličnost, odnos oblika jedne leksičke jedinice i kanonskoga lika druge, odnos oblikā jedne leksičke jedinice, odnos leksičkih jedinica nastalih konverzijom, odnos leksičkih jedinica iz iste tvorbene porodice), 2. uz paradigmatSKU značenjsku opreku (istokorijenski sinonimi, istokorijenski antonimi, paronimi). Iako je rasprava o paronimiji vrijedan dio članka, o autoričinu poimanju te jezične pojave više je riječi u radu *Paronimi između uporabe i kodifikacije*. Rasprava o paronimiji gotovo je pionirska u hrvatskoj leksikologiji. Polazi se od postavke da je paronomija vrsta leksičkoga odnosa temeljena na tvorbnoj sličnosti i semantičkoj različitosti koji je nedovoljno obrađen u jezikoslovlju (uz kratak pregled tumačenja paronimije). Prije same definicije paronima i paronimije autorica navodi što u radu ne smatra paronimima, a potom iznosi (čak!) 9 kriterija koje riječi moraju zadovoljiti da bi bile paronimne. Članak je koristan mnogima, a ponajprije, zbog pregledne obradbe teme, studentima. Donosi se definicija paronima: riječi istoga korijena i istoga leksičko-gramatičkog i leksičko-semantičkoga razreda slične po izrazu i po sadržaju (254), i paronimije: semantički odnos dviju riječi istoga leksičko-gramatičkoga razreda, iste tvorbene porodice, slična značenja, ali međusobno isključive u istom kontekstu (254). Autorica ističe da bi hrvatski nazivi za paronime

mogli biti bliskoznačnice i suznačnice, koji se najčešće smatraju vrstama sinonima pa ih ona zato izbjegava. Svakako je ilustrativan shematski prikaz svih leksičkih odnosa u kojima je prisutno ispreplitanje izraza i sadržaja (sinonimija, homonimija, paronimija, antonimija, hiperonimija i hiponimija). Autorica je provela anketu o razumijevanju i uporabi paronima, koja je pokazala kolebljive i neujednačene rezultate. Djelomice zbog dobivenih rezultata koji upućuju na smetnje u komunikaciji i na prilično odstupanje od kodifikacijske norme te zbog marginalnoga razlikovanja značenja nekih parnjaka, autorica se s pravom zalaže za izradbu paronimnoga rječnika koji je po svojoj naravi uvijek normativan.

Leksičkim se odnosima bavi i članak *Desinonimizacija*. Budući da je članak prije objavljivanja u ovoj knjizi objavljen 2005. u zborniku o 70-oj godini rođenja Josipa Silića *Od fonetike do etike*, već je o njemu bilo riječi u prošlom broju „Rasprava Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje“ (31/2005., 473–567) u sklopu prikaza cijeloga zbornika. Ukratko, u članku se raspravlja o desinonimizaciji, tj. razjednačivanju istokorijenskih sinonima, što je ujedno i jedan od načina tvorbe paronima (*goriv* i *gorljiv*, *slušač* i *slušatelj*).

Zadnji članak u knjizi, *Frazeološki izazovi*, prošireni je prikaz *Hrvatskoga frazeološkoga rječnika* autora A.

Menac, Ž. Fink-Arsovski, R. Venturina, objavljenoga 2003. godine, kojemu je Branka Tafra bila jedna od recenzentica. Prikazujući *Rječnik*, autorica je dobila poticaj za raspravu o još nekim nedovoljno raspravljenim gramatičkim i pravopisnim pitanjima. Raspravlja se o frazemima sa spojnicom (*danas-sutra, zbrda-zdola, rak-rana*) i tako uvodi četvrti strukturni tip frazema (uz tri postojeća: fonetske riječi, sveze riječi s barem dvjema samostalnim i naglašenim riječima i rečenice.). Da se primjerice *rak-rana* piše bez spojnice kao *rakrana*, više se ne bi moglo govoriti o frazemu – tako pravopisna rješenja utječu i na frazeološka, a uvidom u suvremene rječnike na takvim je primjerima uočljiva velika nedosljednost. S pravopisne je strane, s obzirom na značenjske razlike, analizirana i imenica *Bog (bog)* na frazeološkoj razini te onimizacija u frazemima tipa *na svetoga Nigdarjevo*. Osim pravopisnih problema, autorica se bavi jednim u frazeologiji nerazrađenim leksičkim odnosom – konverzijom – koja se može promatrati unutar frazemskih sastavnica (tiče se vrste riječi) i na razini frazema, a bitno je da se utvrde granice dvaju frazema koji imaju jednake izraze, ali različita kategorijalna značenja i rečenične funkcije, a naglašeno je kako ih je najbolje obrađivati posebno, kao dva frazema.

Člancima objedinjenima u knjizi *Od riječi do rječnika* autorica je uputila na širok raspon kroatističkih tema

kojima se bavi te pružila mnoštvo korisnih podataka o jezičnim problemima koji su u postojećim priručnicima hrvatskoga jezika tek marginalno ili, pak, nedovoljno obrađeni. Naglašeno je kako jezična uporaba svjedoči o nesnalaženju i nerazumijevanju brojnih govornika kada je riječ, primjerice, o brojevnim riječima, rodu i spolu, o jezikoslovnom nazivlju; ističe se nerazdvojjiv odnos leksičkoga značenja i gramatičkih kategorija kada je riječ o gramatičkom opisu riječi te važnost leksikografskih postupaka koji bi znatno pridonijeli vrsnijoj i sustavnijoj obradbi rječničkih natuknica. Sve to proizlazi iz širokoga znanstvenoga temelja koji je Branka Tafra unijela u svoje članke i pokazala da o rječnicima ne razmišlja samo praktično, nego ponajprije studiozno i s teorijskoga polazišta, a istodobno, što je i velika vrijednost knjige, ta se gledišta, što i sama autorica u člancima naglašava, ne nameću kao jednostrana i gotova rješenja, ali svakako potiču na razmišljanje.

Goranka Blagus Bartolec